

REPUBLIKA
SLOVENIJA
VIŠJE
DELOVNO
IN SOCIALNO
SODIŠČE

VDSS sodba in sklep Pdp 816/2016

Sodišče: Višje delovno in socialno sodišče

Oddelek: Oddelek za individualne in kolektivne delovne spore

ECLI: ECLI:SI:VDSS:2016:PDP.816.2016

Evidenčna številka: VDS0016482

Datum odločbe: 06.10.2016

Senat: Jelka Zorman Bogunovič (preds.), Marko Hafner (poroč.), Valerija Nahtigal Čurman

Področje: DELOVNO PRAVO - CIVILNO PROCESNO PRAVO

Institut: redna odpoved pogodbe o zaposlitvi - poslovni razlog - rok za vložitev tožbe - sodno varstvo - zavrženje tožbe - vročanje

Zveza: ZDR člen 87, 87/3, 88, 88/1, 88/1-1, 204, 204/3. ZPP člen 140, 140/1, 144.

Jedro

Tožnici je bila odpoved PZ pravilno vročena. Detektiv - vročevalec je vročitev opravil skladno z določbami člena 140/1 in člena 144 ZPP, ki določata, da se v primeru, če se tisti, ki mu je pisanje treba vročiti, ne najde v stanovanju, se pisanje vroči tako, da se izroči kateremu od njegovih odraslih članov gospodinjstva, ki so ga dolžni sprejeti. Če tisti, katerega je pisanje naslovljeno, oziroma tisti, ki bi bil pisanje zanj dolžan sprejeti, pisanja brez utemeljenega razloga noče sprejeti, ga vročevalec pusti v njegovem hišnem predalčniku. Ker je tožničin partner prejem odklonil, je vročevalec pisanje utemeljeno in zakonito (člen 144 ZPP) pustil v hišnem predalčniku. Tožnici je bila odpoved vročena 11. 9. 2012. Rok 30 dni za vložitev tožbe, kot je bilo določeno v tretjem odstavku 204. člena ZDR, se je iztekel 12. 10. 2012. Ker je bila tožba vložena 5. 12. 2012, je bila vložena prepozno. Zato je tožba pravilno zavržena.

Izrek

I. Pritožbi se delno ugodi in se izpodbijani del sodbe v II. točki izreka razveljavi v delu, ki se nanaša na obračun in izplačilo regresa za letni dopust za leto 2013.

II. V preostalem se pritožba zavrne in se v nerazveljavljenem izpodbijanem delu potrdita sodba in sklep sodišča prve stopnje.

III. Pritožbeni stroški so nadaljnji stroški postopka.

Obrazložitev

1. Prvostopno sodišče je s sodbo (pravilno: sklepom) zavrglo tožbo v delu tožbenega zahtevka za ugotovitev nezakonnosti redne odpovedi pogodbe o zaposlitvi (dalje: PZ) z dne 30. 7. 2012, da je tožnica zaposlena pri toženki brez prekinitev od 16. 2. 2005 do 31. 7. 2014 in jo je toženka za to obdobje dolžna prijaviti v vsa obvezna zavarovanja ter da ji je toženka dolžna obračunati bruto plačo za februar 2013 v višini 514,80 EUR, za mesece od marec 2013 do julij 2014 pa za vsak mesec v višini 858,00 EUR in po odvodu davkov in prispevkov tožnici plačati neto znesek z zakonskimi zamudnimi obrestmi od vsakega 16. dne v mesecu za pretekli mesec do plačila, vse v 15 dneh pod izvršbo (I. točka izreka). S sodbo je zavrnilo zahtevek za obračun in izplačilo regresa za letni dopust za leto 2013 in sorazmerni del za leto 2014 s pp (II. točka izreka). Toženki je naložilo, da je dolžna tožnici plačati odpravnino ob upokojitvi v višini 1.286,67 EUR s pp, v presežku pa zahtevek zavrnilo (III. točka izreka). Odločilo je, da vsaka stranka nosi svoje stroške postopka (IV. točka izreka).

2. Zoper sklep o zavrženju tožbe in zavrnili del sodbe se pravočasno pritožuje tožnica iz vseh pritožbenih razlogov s predlogom, da pritožbeno sodišče izpodbijano sodbo spremeni in ugotovi tožbenemu zahtevku v celoti in toženki naloži vračilo vseh pravnih stroškov. V kolikor pa bi sodbo prvostopnega sodišča razveljavilo in zadevo vrnilo v novo - že četrto - sojenje, naj o zadevi odloča drug sodnik, saj razpravljajoči sodnik v treh dosedanjih sojenjih na prvi stopnji in kljub naporu Vrhovnega sodišča RS v sklepu opr. št. VIII Ips 35/2016 z dne 5. 4. 2016 ni odpravil bistvenih kršitev določb pravnega postopka (ni se opredelil do navedb tožnice in toženke), ki jih je ugotovilo revizijsko sodišče, pač pa je enostavno izdal enako sodbo kot v prvem sojenju, ki jo je pritožbeno sodišče razveljavilo v celoti. Tožnica navaja in obrazlaga naslednje kršitve, ki jih je storilo prvostopno sodišče:

a) Storjena je bila bistvena kršitev določb pravnega postopka po 14. točki drugega odstavka 339. člena Zakona o pravnem postopku (ZPP - Ur. l. RS, št. 26/99 s spremembami), saj prvostopno sodišče sploh ni odločilo o podrejenem tožbenem zahtevku (za plačilo odpravnine zaradi redne odpovedi PZ). V III. točki izreka sodbe je odločilo o odpravnini ob upokojitvi, kar pa je le del primarnega zahtevka (točka 8), spremenjenega v pripravljalni vlogi z dne 2. 12. 2014.

b) Storjena je bila bistvena kršitev določb pravnega postopka po 14. točki drugega odstavka 339. člena ZPP. Izpodbijana sodba nima razlogov oziroma niso navedeni razlogi o odločilnih dejstvih, t. j. glede odločitve sodišča, da je bila odpoved PZ tožnici pravilno vročena dne 11. 9. 2012. Tudi niso navedeni razlogi, zakaj je vročanje detektiva 11. 9. 2012 sodišče štelo kot vročanje v skladu z določbo 142. člena ZPP. Detektiv ni naredil nič od tega, kar je določeno v tretjem in četrtem odstavku 142. člena ZPP, prvostopno sodišče pa ni razložilo, zakaj kljub temu šteje, da je vročevalec osebno vročil odpoved PZ. Vročevalec je po lastnih izjavah 11. 9. 2012 pustil pisanje toženke in vročilnico v poštne nabiralniku, kar je štelo za osebno vročanje, prvostopno sodišče pa je takšno ravnanje neutemeljeno in nezakonito štelo za pravilno.

c) Storjena je bila bistvena kršitev določb pravnega postopka po 15. točki drugega odstavka 339. člena ZPP. Prvostopno sodišče je v izpodbijani sodbi navedlo napačna dejstva, napačno je interpretiralo izvedene listinske dokaze, kot tudi izpovedbe strank ter prič v postopku. Napačno je interpretiralo izpovedbo tožnice ter zlasti izpovedbo vročevalca in listino Poročilo o osebnem vročanju z dne 11. 9. 2012, ko naj bi ugotovilo, da naj bi bila 11. 9. 2012 tožnici pravilno vročena odpoved PZ, ker naj bi bil tožniččin partner dolžan sprejeti pisanje. Ker pa tega ni storil je detektiv ravnal pravilno in skladno s členom 142 ZPP pisanje vrgel v poštni nabiralnik.

d) Prvostopno sodišče ni upoštevalo listinskih dokazov (odločb ZZZS), ki dokazujejo, da je bila tožnica v bolniškem staležu od 22. 10. 2012 do 15. 3. 2013. Tudi če bi ji bila odpoved PZ res vročena 11. 9. 2012, bi ji

delovno razmerje trajalo do vključno 14. 3. 2013 in bi ji tako pripadala tudi plača oziroma razlika plače za februar in marec 2013, kar je tožnica zahtevala v točki 4 spremenjenega primarnega tožbenega zahtevka v vlogi z dne 2. 12. 2014. Sodišče o tem delu zahtevka ni odločilo.

e) Prvostopno sodišče je bistveno kršilo določbo 286. člena ZPP, ko je dopustilo in izvedlo prepozno predlagane dokaze toženke (zaslišanje prič A.A. in B.B.), na kar je tožnica nemudoma opozorila že na naroku 8. 12. 2014 ter 4. 2. 2015.

f) Ugotovitev prvostopnega sodišča, da je bila tožnica doma, ko je prihajal detektiv, nima podlage v izvedenih dokazih, zlasti ne dokazih toženke. Ta ugotovitev je arbitrarna in v celoti nedokazana, temelji pa na špekulativni domnevi detektiva, ki je ves čas spreminjal izjave, pa mu je sodišče vseeno verjelo, ne pa tožnici, ki izjav in navedb ni spreminjala. Sodišče tudi nikoli ni zaslišalo tožničinega partnerja, pa je vseeno v 7. točki obrazložitve zapisalo, da prihaja do različnih razlag tožnice in njenega partnerja.

g) Prvostopno sodišče je napačno uporabilo materialno pravo, ko je kot prepozen zavrglo primarni tožbeni zahtevek in štelo, da je toženka skladno z določili ZPP 11. 9. 2012 tožnici vročila odpoved PZ. Dejstvo je, da tožnici odpoved PZ ni bila vročena, zato ni začela veljati in ni mogel začeti teči rok za vložitev tožbe zaradi nezakonitega prenehanja PZ. Tožnica je 9. 11. 2012 prejela le delovno knjižico, zaključeno z dnem 26. 10. 2012 in šele od tega dne dalje je lahko tekkel rok za vložitev tožbe, ki je bila vložena 5. 12. 2012, torej znotraj 30 - dnevne roka.

h) Sodišče prve stopnje je napačno in samovoljno, brez kakršnekoli podlage, ugotovilo, da je tožnici delovno razmerje prenehalo 26. 10. 2012. Tožnica je bila dokazano v bolniškem staležu od 22. 10. 2012 do 15. 3. 2013. Zato je ugotovitev sodišča v nasprotju s tretjim odstavkom 116. člena ZDR. Tudi ob pravilni vročitvi odpovedi PZ bi tožnici delovno razmerje lahko kvečjemu prenehalo s 15. 3. 2013. Celotna toženka sama je tožnico prijavila nazaj v vsa zavarovanja do 12. 2. 2013, sodišče pa je v škodo tožnice ugotovilo prenehanje delovnega razmerja na dan 26. 10. 2012.

i) Zaradi napačno ugotovljenega dejanskega stanja in nezakonite odločitve o zaposlitvi tožnice pri toženki je sodišče prve stopnje napačno odločilo tudi o zahtevku za plačilo regresa za leti 2013 in 2014, saj bi tožnici v vsakem primeru pripadal vsaj sorazmerni regres za leto 2013.

3. Toženka v odgovoru na pritožbo trdi, da tožnica v pritožbi ponovno izhaja zgolj iz svojih trditev in izhodišč, na katera pa se je prvostopno sodišče ustrezno izjasnilo in upoštevalo tudi sklep Vrhovnega sodišča RS. Pravilno je tudi zaključilo, da je detektiv - vročevalec C.C. vročitev opravil pravilno. Zato je bila tožnica s tožbo, vloženo 5. 12. 2012, že prekludirana. Zato je odločitev sodišča prve stopnje pravilna, pritožba tožnice pa neutemeljena.

4. Pritožba je delno utemeljena.

5. Na podlagi drugega odstavka 350. člena Zakona o pravdnem postopku (ZPP, Ur. l. RS, št. 26/99 s spremembami) je pritožbeno sodišče preizkusilo izpodbijano sodbo in sklep sodišča prve stopnje v mejah razlogov, navedenih v pritožbi, pri tem pa po uradni dolžnosti pazilo na bistvene kršitve določb pravnega postopka iz 1., 2., 3., 6., 7., 11. točke, razen glede obstoja in pravilnosti pooblastila za postopek pred sodiščem prve stopnje, ter 12. in 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP in na pravilno uporabo materialnega prava. Pri navedenem preizkusu je ugotovilo, da je sodišče prve stopnje zagrešilo absolutno bistveno kršitev določb postopka po 14. točki drugega odstavka 339. člena ZPP in napačno uporabilo

materialno pravo.

6. Sodišče prve stopnje je v tem sporu že dvakrat odločalo. Prvič je zavrglo primarni in podrejeni tožbeni zahtevek ter ugodilo zahtevku za plačilo odpravnine. Na pritožbo tožnice je pritožbeno sodišče s sklepom opr. št. Pdp 401/2014 z dne 4. 9. 2014 pritožbi ugodilo, izpodbijano sodbo razveljavilo in zadevo vrnilo v novo sojenje. V prvič ponovljenem postopku je sodišče prve stopnje zaključilo, da toženka ni dokazala, da je bila odpoved PZ tožnici pravilno vročena. Zato je s sodbo z dne 4. 3. 2015 razsodilo, da je redna odpoved PZ nezakonita ter da je tožnica zaposlena pri toženki do 31. 7. 2014, ko je bila invalidsko upokojena. Dotlej ji je prisodilo plače, regres za letni dopust za leto 2013 in sorazmerni del regresa za leto 2014. Prisodilo ji je tudi odpravnino ob upokojitvi in pravnomočne stroške. Zavrnilo je tožbena zahtevka za plačilo odškodnine po 118. členu ZDR in škodo zaradi izgube delne invalidske pokojnine. Pritožbeno sodišče je s sodbo in sklepom opr. št. Pdp 448/2015 z dne 3. 12. 2015 pritožbi obeh strank zavrnilo in potrdilo izpodbijani del sodbe sodišča prve stopnje. Zoper ugodilni del pravnomočne sodbe pritožbenega sodišča je toženka vložila revizijo, ki ji je Vrhovno sodišče RS s sklepom opr. št. VIII Ips 35/2016 z dne 5. 4. 2016 ugodilo in sodbi sodišč prve in druge stopnje v ugodilnem delu razveljavilo in v tem obsegu zadevo vrnilo sodišču prve stopnje v novo sojenje. Vrhovno sodišče RS je v svojem sklepu obrazložilo, da sodbi nižjih sodišč temeljita na v bistvu pavšalni ugotovitvi, da sporna odpoved PZ tožnici ni bila vročena po določbah ZPP v smislu 87. člena takrat veljavnega ZDR oziroma da tudi detektiv "vročitve ni pravilno izpeljal". Zlasti pa ni opredelitve o navedbah toženke in izvedenih dokazih v zvezi s tem, da je pooblaščen detektiv po dveh neuspešnih poskusih vročitve sporne odpovedi PZ tožnici na njenem domu pustil tožnici v hišnem predalčniku obvestilo, da naj bo naslednjega dne ob določeni uri doma zaradi vročitve pošiljke toženke. Ker tožnice ob napovedani uri tudi naslednji dan ni našel, njen zakonski partner pa je prevzem pošiljke odklonil, ji je pošiljko pustil v hišnem predalčniku in toženko obvestil, kako je bila vročitev opravljena. Prav tako ni opredelitve do tožničine izpovedbe, da je ravnala v skladu z nasvetom, naj ničesar ne sprejme. Konec koncev pa je tožnica v vlogi z dne 6. 2. 2013 navedla, da je bila z vsebino odpovedi PZ seznanjena s prejemom odgovora na tožbo.

7. V tretjič ponovljenem postopku je sodišče prve stopnje ugotavljalo, ali je toženka tožnici pravilno vročila odpoved PZ. Na podlagi izvedenega dokaznega postopka je zaključilo, da je bila vročitev pravilna in odpoved PZ tožnici vročena najkasneje 11. 9. 2012, zaradi česar je bila njena tožba v delu zahtevka za ugotovitev nezakonitosti odpovedi PZ, o trajanju delovnega razmerja in za obračun ter izplačilo plač za obdobje februar 2013 do julija 2014 prepozno vložena, saj je zamudila 30-dnevni prekluzivni rok za njeno vložitev. Ker v letih 2013 in 2014 ni bila v delovnem razmerju pri toženki, je neutemeljen njen zahtevek za plačilo regresa za letni dopust za ti dve leti. Skladno z določilom člena 109 ZDR pa je tožnici priznalo odpravnino v višini 1.286,67 EUR s pp, v presežku pa ta zahtevek zavrnilo.

8. Neutemeljena je pritožba v delu, ki se nanaša na ugotovitev sodišča prve stopnje, da je toženka tožnici pravilno vročila redno odpoved PZ iz poslovnega razloga z dne 30. 7. 2012. V času podane odpovedi PZ je veljal Zakon o delovnih razmerjih (ZDR - Ur. l. RS, št. 42/2002 in nasl.), ki je v drugem odstavku 87. člena določal, da se odpoved delavcu vroči osebno, praviloma v prostorih delodajalca oziroma na naslov, določen v PZ, razen če je delavec naknadno sporočil drug naslov. Vroča se po pravilih pravnomočnega postopka (tretji odstavek 87. člena ZDR). Skladno z napotili Vrhovnega sodišča RS in na podlagi izvedenega dokaznega postopka je sodišče prve stopnje pravilno zaključilo, da je bila tožnici odpoved PZ pravilno vročena 11. 9. 2012 skladno z določili ZPP. Pravilna je ugotovitev (ki temelji na izpovedbi vročevalca - detektiva C.C. in njegovem poročilu z dne 11. 9. 2012), da je bil detektiv na tožničinem naslovu bivališča kar štirikrat. V prvih dveh poskusih vročitve se je detektivu vedno oglasil tožničin zakonski partner in povedal, da tožnice ni doma. Ko je bil detektiv 10. 9. 2012 ponovno na tožničinem naslovu, mu ni nihče odprl vrat. Zato je v poštnem nabiralniku pustil obvestilo (priloga B16), da bo ponovno prišel naslednji dan ob 8.00 uri in da naj bo tožnica

takrat doma. Detektiv je dejansko ponovno prišel 11. 9. 2012 ob 7.55 uri in na balkonu stanovanjske hiše ga je pričakal tožničin partner, ki je potrdil, da so bili seznanjeni z obvestilom z dne 10. 9. 2012, vendar da tožnice ni doma. Ker tožničin partner pisanja ni hotel prevzeti, ga je detektiv pustil v poštnem nabiralniku in izpolnil vročilnico (priloga B17). Detektiv - vročevalec je torej vročitev opravil skladno z določbami v členu 140/1 in členu 144 ZPP, ki določata, da če se tisti, ki mu je pisanje treba vročiti, ne najde v stanovanju, se pisanje vroči tako, da se izroči kateremu od njegovih odraslih članov gospodinjstva, ki so ga dolžni sprejeti. Če tisti, katerega je pisanje naslovljeno, oziroma tisti, ki bi bil pisanje zanj dolžan sprejeti, pisanja brez utemeljenega razloga noče sprejeti, ga vročevalec pusti v njegovem hišnem predalčniku. Ob tem pritožbeno sodišče poudarja, da vprašanje, ali je bila tožnica takrat res doma ali ne, sploh ni relevantno. Tudi če tožnice res ni bilo, bil pa je njen partner, je bil on dolžan pisanje prevzeti. Ker je prejem odklonil, je vročevalec pisanje utemeljeno in zakonito (člen 144 ZPP) pustil v hišnem predalčniku. Na podlagi navedenih dejstev je pravilen zaključek sodišča prve stopnje, da je bila tožnici odpoved PZ vročena 11. 9. 2012, ko je začel teči 30-dnevni rok za vložitev tožbe, kot je bilo določeno v tretjem odstavku 204. člena ZDR. Ta rok se je iztekel 12. 10. 2012. Ker je bila tožba vložena 5. 12. 2012, je bila vložena prepozno. Zato je pravilna tudi odločitev sodišča o zavrženju tožbe v delu primarnega zahtevka za ugotovitev nezakovitosti redne odpovedi PZ in trajanju delovnega razmerja do 31. 7. 2014 ter za obračun in izplačilo plač za obdobje do 31. 7. 2014. Z vsem tem je bil zavržen tudi "podredni" tožbeni zahtevek, ki se nanaša na prijavo v socialna zavarovanja do 15. 3. 2013 ter na obračun in izplačilo plač (nadomestil) za obdobje od 12. 2. 2013 do 15. 3. 2013. Ta zahtevek je namreč že v celoti zajet v primarnem zahtevku in zato ga sploh ni mogoče obravnavati za podrednega.

9. Zaradi zamude prekluzivnega roka za vložitev tožbe, kot je navedeno zgoraj, redna odpoved PZ iz poslovnega razloga sploh ni podvržena sodni presoji. Posledično enako velja tudi za vse denarne terjatve, ki izvirajo iz naslova delovnega razmerja po prenehanju PZ skladno s podano odpovedjo PZ. Po tej odpovedi PZ (ki ni pod sodno presojo) je tožnici bilo delovno razmerje zaključeno 26. 10. 2012 z iztekom odpovednega roka. Ta datum je pravilno upoštevalo tudi prvostopno sodišče. Ni pa utemeljena pritožba, da je prvostopno sodišče ugotovilo, da je tožnici tega dne prenehalo delovno razmerje. O tem ni nič odločilo in o tem v izreku sklepa oziroma sodbe ni nič ugotovljeno, navedeno je le v obrazložitvi (npr. 10. točka). Zato ni utemeljen očitek, da je prvostopno sodišče zmotno uporabilo materialno pravo oziroma, da je odločilo v nasprotju s tretjim odstavkom 116. člena ZDR.

10. Ker je tožnici na podlagi redne odpovedi PZ iz poslovnega razloga delovno razmerje prenehalo 26. 10. 2012, bi bilo pravilno, da bi sodišče prve stopnje zavrglo tožbo tudi v delu zahtevka za obračun in izplačilo regresa za letni dopust za leti 2013 in 2014. Kljub temu je sodišče o tem zahtevku meritorno odločilo (II. točka izreka sodbe) in ga zavrnilo z obrazložitvijo, da je zahtevek neutemeljen po samem temelju, ker tožnica v letih 2013 in 2014 sploh ni pridobila pravice do letnega dopusta in zato tudi ne pravice do regresa, ker ji je delovno razmerje prenehalo že 26. 10. 2012. Čeprav je sodišče prve stopnje o tem zahtevku po nepotrebnem meritorno odločilo, je rezultat take odločitve praktično enak. Zato je zavrnitev zahtevka za regres za leto 2014 materialnopravno pravilna. To pa ne velja v celoti glede regresa za leto 2013 (o tem v nadaljevanju).

11. Kljub temu, da bi (je) tožnici na podlagi redne odpovedi PZ delovno razmerje prenehalo 26. 10. 2012, pa je toženka tožnici priznala delovno razmerje do 12. 2. 2013. Kot izhaja iz vlog tožnice, navedb obeh strank in listinskih dokazov, je bil tožnici v času odpovednega roka priznan bolniški stalež, prvotno najprej do 11. 2. 2013 (odločba ZZZS z dne 30. 1. 2013 - priloga B36), nato pa tudi do 14. 3. 2013 (priloga A33). Zaradi tega je tožnica pisno zahtevala od toženke, da ji mora priznati delovno razmerje do 14. 3. 2013, ker ji takšno pravico zagotavlja posebno varstvo po tretjem odstavku 116. člena ZDR. Ne glede na to, ali je bila tožnica upravičena do "podaljšanja" delovnega razmerja ali ne, dejstvo je, da ji je toženka to priznala do 12. 2. 2013, ko jo je odjavila iz socialnih zavarovanj, kar je razvidno v obrazložitvi odločbe ZZZS z dne 27. 3. 2013

(priloga A33). O tem, da je bila tožnica najprej odjavljena in nato ponovno prijavljena v zavarovanje, je bil obveščen tudi odvetnik tožnice z dopisom odvetnika toženke z dne 26. 11. 2012 (A31). Iz tega dopisa izhaja, da so bili plačani tudi prispevki. Očitno pa je toženka tožnici obračunala in plačala tudi nadomestilo plače do 12. 2. 2013, saj je tožnica v postavljenem zahtevku v vlogi z dne 2. 12. 2014 (list. št. 110) za februar 2013 zahtevala le delno plačilo. O vseh navedenih dejstvih se sodišče prve stopnje ni nič izjasnilo in jih tudi ni upoštevalo pri odločitvi. Zaradi tega je podana bistvena kršitev določb pravnega postopka po 14. točki drugega odstavka 339. člena ZPP, saj ima sodba pomanjkljivosti, zaradi katerih se ne da preizkusiti. Prvostopno sodišče je tudi zmotno uporabilo materialno pravo, ko je zavrnilo zahtevek za regres za leto 2013. Ker je toženka tožnici po lastni volji priznala delovno razmerje do 12. 2. 2013, to dejstvo vpliva tudi na pravico vsaj do sorazmernega regresa za letni dopust za leto 2013. To dejstvo vpliva tudi na pravico do plače oziroma nadomestila do navedenega dne, kar pa je bilo tožnici verjetno plačano, a se sodišče prve stopnje tudi o tem ni nič izjasnilo. To dejstvo bi lahko vplivalo tudi na višino odpravnine na podlagi redne odpovedi PZ iz poslovnega razloga (o tem še v nadaljevanju).

12. Neutemeljen je očitok v pritožbi, da prvostopno sodišče sploh ni odločilo o zahtevku za plačilo odpravnine zaradi redne odpovedi PZ iz poslovnega razloga. Res je sicer, da je sodišče prve stopnje v III. točki izreka sodbe zapisalo, da je toženka dolžna tožnici plačati odpravnino ob upokojitvi. Vendar je v obrazložitvi o tem zahtevku v 11. točki jasno navedeno, da je sodišče prve stopnje tožnici prisodilo odpravnino po 109. členu ZDR, torej zaradi odpovedi PZ iz poslovnih razlogov. Zato je zapis v izreku potrebno šteti kot očitno pisno pomoto. Pravilno je sodišče ugotovilo osnovo za izračun odpravnine na podlagi plačilnih list v spisu. Zmotno je sicer štelo trajanje zaposlitve do 26. 10. 2012, namesto pravilno do 12. 2. 2013, vendar pa to dejstvo nič ne vpliva na to, da je zaposlitev trajala od 5 do 15 let in ji zato po 2. alineji drugega odstavka 109. člena ZDR pripada 1/4 osnove za vsako leto dela pri delodajalcu, torej za 8 let. Po izračunu prvostopnega sodišča bi tožnici pripadala odpravnina le v višini 7-kratnika osnove, vendar je prvostopno sodišče kljub nepravilnemu izračunu trajanja delovne dobe tožnici prisodilo pravilno odpravnino za 8 let dela.

13. Pritožbeno sodišče se o ostalih pritožbenih navedbah (npr. prekluzija dokazov) ni izjasnilo, ker niso odločilnega pomena (člen 360/1 ZPP).

14. Zaradi bistvenih kršitev določb pravnega postopka in zmotne uporabe materialnega prava je pritožbeno sodišče pritožbi delno ugodilo in izpodbijano sodbo v II. točki izreka (glede regresa za letni dopust za leto 2013) razveljavilo ter zadevo v tem delu vrnilo prvostopnemu sodišču v novo sojenje (člen 354/1 ZPP), saj kršitve ni moglo samo odpraviti. V preostalem izpodbijanem delu pa je pritožbo zavrnilo in v nerazveljavljenem delu potrdilo sodbo in sklep sodišča prve stopnje (člen 353 ZPP).

15. Sodišče prve stopnje naj v novem postopku ponovno oceni izvedene dokaze in po potrebi zasliši stranki, da bo natančno in z gotovostjo ugotovilo, do kdaj je toženka tožnici priznala obstoj delovnega razmerja, nato pa naj na podlagi ugotovljenih dejstev ponovno odloči o zahtevku za obračun in izplačilo regresa za letni dopust za leto 2013.

16. Izrek o stroških temelji na členu 165/2 ZPP.

Datum zadnje spremembe: 15.02.2017